

nødvendigt at tage skridt til at dæmpe det stærke efterspørgsels-pres, der i øjeblikket præger økonomien. I forbindelse med forhøjelsen af Nationalbankens diskonto den 20. december besluttede regeringen at begrænse adgangen til at optage finanslån i udlandet og at indlede forhandlinger med kommunerne om en nedsættelse af deres låntagning.

I fortsættelse heraf fremlægger regeringen i dag en samlet plan for den økonomiske politik, en plan, hvis hovedpunkter er en koncentreret indsats for at bremse inflationen og en lige så beslutsom indsats for at begrænse væksten i den offentlige sektor.

Regeringens forslag skal ses i sammenhæng og vil kun have fuld virkning som led i en samlet kriseplan. Denne sammenhæng har også den betydning, at byrderne skal bæres ligeligt.

Det første punkt i regeringens kriseplan er et prisstop. Derom fremsættes lovforslag i folketinget i dag. Det er et kortvarigt prisstop, der kun gælder for otte uger. Et længere varende prisstop vil forvride prisdannelsen. Prisstigninger udefra kan ingen regering hindre. Det, vi kan, er at bremse indenlandske årsager til prisstigninger. Denne opbremsning er en byrde på erhvervslivet, det må erkendes. Omkostningsstigninger må nødvendigvis omsætte sig i stigende priser, men lovens virkning er, at erhvervslivet i de otte uger selv må bære de omkostningsstigninger, der ikke stammer fra udenlandske forhold.

Formålet med prisstoppet er at give regering og folketing den nødvendige tid til at gennemføre mere dybtgående og varige foranstaltninger mod inflation. En ny prislov vil være et jød heri.

Det næste og det centrale punkt i regeringens planer på dette område er et forslag om at udbetale et skattefrit tilskud til erstatning for de første tre dyrtidsportioner i 1974.

Dyrtidsreguleringen er en del af de indgåede overenskomster og kan derfor ikke ophæves, uden at lønmodtagerne føler, at indgåede aftaler krænkes.

Lad mig derfor slå fast, at venstres planer og regeringens planer over for de nuværende problemer ikke går ud på at af-